

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El cas Forcadell
El Parlament portarà al Tribunal dels Drets Humans d'Estrasburg la persecució contra la presidenta Carme Forcadell i la mesa.

10
anys

Camioners en vaga
Els pagesos catalans pateixen per si no poden exportar la fruita i el govern es compromet a ajudar els camioners bloquejats.

20
anys

Cinema en català
La Generalitat pretén garantir un 25% de cinema en català el 2001. El PP rebutja frontalment el decret i els socialistes catalans eviten pronunciar-s'hi.

Full de ruta

Germà Capdevila

Rescat i mort

Un ciutadà es va suïcidar dijous passat quan una comitiva judicial picava a la porta per fer-lo fora del seu pis. Una escena dramàtica que ens obliga a analitzar què estem fent com a societat davant l'erosió del dret a l'habitatge davant l'especulació i la voracitat dels bancs i els fons d'inversió. Ens convé recordar d'on venim per decidir cap a on volem anar. El govern socialista de Zapatero va modificar la llei per accelerar els desnonaments. En paral·lel, les entitats financeres van embarcar-se en un descontrol immobiliari amb requalificacions, promocions i hipoteques que s'atorgaven alegrement per després empaquetar-les i sotmetre-les a l'especulació més despietada. Tot plegat va acabar amb milers de pisos buits i amb una crisi del sistema bancari que va activar el lobby dels poderosos de sempre perquè fos l'erari públic qui pagués la factura dels excessos. Així, es van abocar més de 60.000 milions d'euros a rescatar els bancs, gairebé tots a fons

Avui menys del 2% dels habitatges a Catalunya són habitatges socials. Quina gran oportunitat perduda la del rescat bancari!

perdut. Era una oportunitat única per bastir un parc públic d'habitatge social, però no, es va optar per crear una empresa, la Sareb, que es va quedar amb més 350.000 pisos que va anar venent a preus ridículs a fons voltor, la qual cosa va fer reiniciar el cicle de l'especulació. En aquest context, més de 100.000 famílies catalanes han estat desnonades en l'última dècada, mentre molts polítics convertien aquest drama en una eina més de màrqueting electoral. Avui menys del 2% dels habitatges a Catalunya són habitatges socials. Quina gran oportunitat perduda la del rescat bancari! Les entitats, que van aprofitar l'avinentsa per menjar-se el sistema de caixes i enfortir el seu oligopoli, no van trigar gaire a tornar a explicar als seus accionistes guanys anuals milionaris, però no tornaran els diners del rescat. No hauria estat més fàcil –i més digne i més honest– transferir els pisos buits als ajuntaments com a habitatges públics de lloguer a canvi de les aportacions de diner públic que han salvat el seu negoci ruïnós?

Tribuna

Edgar Illas. Professor de literatura i cultura catalanes a la Universitat d'Indiana

Literatura hiperlocal

Una de les formes narratives més interessants del nostre segle és la literatura hiperlocal. El centre d'intenció d'aquesta literatura no és la vida d'un personatge o la trama d'una història, sinó la construcció d'un espai, les modulacions i intensitats que componen un lloc. Penso en el que fa Joan Todó amb la Sènia, Adrià Pujol amb Begur, Marta Rojals amb la Ribera d'Ebre, Francesc Serés amb el Baix Cinca o Bernat Dedéu amb el triangle entre rambla de Catalunya, l'Ateneu i l'Ascensor.

LITERATURA HIPERLOCAL NO VOL DIR localisme, ni costumisme, ni descripció de paisatge. No és la literatura del meu poble: com diu un personatge a *L'horitzó primer* de Todó, "Lo meu poble! Si fos meu me l'hagués venut!" Es tracta més aviat d'un tipus d'instal·lacions textuais que narren els espais per on circulen, no pas subjectes amb una psicologia interior desenvolupada, sinó cossos, veus, pells, abstraccions, cròniques. Els personatges viuen arrelats però no deixen petja, no tracen una trajectòria vital, i dels seus moviments aleatoris no se'n pot fer cap ruta literària. Són

una mena d'excrecències amb les quals els llocs contraataquen el turisme.

ALLÒ HIPERLOCAL JA NO FUNCIONA com els espais literaris de la modernitat. El Dublín de Joyce, el Yoknapatawpha County de Faulkner, el Macondo de García Márquez o la Mequinensa de Moncada representaven al·legories més enllà de si mateixos: l'autocolonització irlandesa, el sud derrotat a la guerra civil americana, l'hibridisme llatinoamericà o l'enfonsament de Catalunya en el pantà del franquisme. El lloc hiperlocal, en canvi, ja només es representa a si mateix, és singular i global al

hora. En la modernitat tot s'articulava al voltant del conflicte entre allò nou i allò antic. Però en la globalització ja no hi ha distància temporal entre els espais múltiples i diferents. Tots vivim en el mateix present històric i, tal i com veiem cada dia a internet, tot allò que passa és immediatament comprensible com a local i com a global.

SI ABANS EL REPTER ERA DESXIFRAR les al·legories de cada lloc, com hem d'interpretar la literatura hiperlocal? En un relat d'*Escafarlata d'Empordà* de Pujol, el narrador explica que se li ha mort la mare i que una nit els amics procuren que una noia s'emboqui amb ell per consolar-lo. Però ell fuig com pot i acaba dient que "abans d'arribar a casa pujava al castell de Begur, a pelar-me-la encarat a nord –en línia recta, més o menys, amb el Canigó". El Canigó, doncs, que en Verdguer representava l'ideal del catalanisme cristià ("la muntanya engallardida", "el monument de Déu"), aquí ja no es representa sinó a si mateix: com l'onanisme del narrador, el seu sentit és autoreferencial, autodeterminat, sobirà.

“Els personatges viuen arrelats però no deixen petja, no tracen una trajectòria vital”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Francesc Vicens en el record

■ Francesc Vicens, traspasat fa pocs dies, ha sigut un dels polítics més cultes, conseqüents, brillants i lúcids que ha tingut Catalunya des del final del franquisme. En les pàgines d'aquest diari David Castillo evocava perfectament la figura d'aquest personatge el nivell intel·lectual del qual assolía la saviesa en temes diversos, des de la botànica a l'art –primer director de la Fundació Miró– passant pel coneixement de la cultura xinesa. Vicens no es movia solament entre les elits culturals i polítiques sinó que era capaç d'involucrar-se en temes menors com era el de formar part del jurat del premi d'investigació local de Cubelles (1989-1999). Això comportava la feina de llegir tots els treballs presentats, cosa que feia amb inusitat rigor, de manera que les seves valuoses conclusions servien de referència als altres

membres del jurat. Vaig tenir el privilegi de conèixer i fer amistat amb Vicens el 1988, arran d'una entrevista que li vaig fer on es mostrava molt crític amb la Transició i, amb gran clariïtat, afirmava que "el futur de Catalunya, sotmesa en el procés d'homogeneïtzació d'Espanya des de fa quatre segles, es juga entre els que volen que arribi a ser una nació amb Estat propi contra els qui pensen el contrari".

JOAN VIDAL
Cubelles (Garraf)

Dimiteixi, Sr. Borrell

■ Dimiteixi, Sr. Borrell, perquè el que els polítics no poden fer és enganyar el poble, perquè, tard o d'hora, com acabem de veure amb la defenestració del PP, això els passa factura. I vostè, dient que Catalunya està a la vora de l'enfrontament civil, ha anat massa enllà. Amb aquesta mentida perver-

sa ens ha ofès. Qui vol enganyar? La seva consciència? Sap que no és gratuït que, al seu poble, sigui persona *non grata*.

MONTSERRAT PAGÈS I PARETAS
Barcelona

Les municipals carreguen munició

■ Després del sonat i esperpèntic fracàs de Cs rere la moció, l'espectacle d'un poca-solta traient llaços grocs dels bancs del Parlament, segurament perquè li remou la poca consciència que li queda de la maldat que no amaga. Mentrestant, la seva cap, fent el paperet de negar-se a entrar al Palau de Generalitat mentre pengi de la seva façana una pancarta a favor dels presos polítics. L'odi, quan suma adeptes, i vostè en té uns quants, senyora Arrimadas, l'únic que aconsegueix és destruir, començant per aquells que l'inciten. A Catalunya gent de la se-

va mena ens en sobren, són els que a través d'una execrable i repugnant actitud només volen unir per destruir. Les darreres enquestes ens indiquen que Cs perd intenció de vot, bon senyal, i que el poc seny que li queda va perdent adeptes fins al dia esperat que els del 155 perdin fins i tot la minoria i es quedin en un no-res. No sé què és el que més divideix, no reunir-se amb el president Torra o el fet que el seu partit, malgrat l'Ibex 35, no ha pogut moralment superar la moció de censura. Una moció amb dos grans perdedors, el PP i Cs, els dos en l'oposició, i en conseqüència per poc bé que ho facin els socialistes, tenim socialisme per anys. Votar és la veu del poble, l'únic termòmetre que ens ajuda a tocar de peus en terra. Les properes municipals tindran veu i sumaran, no els del 155, que més que sumar restaran.

PERE MANUEL GIRALT PRAT
Sant Just Desvern (B. Llobregat)